

misma de las aguas; se mecen y conmueven al más leve contacto ó soplo del viento.

Sin embargo, ¿no hay alguna explicacion más bella, más poética más tierna y simpática que recuerde á los dos amantes que perecieron en el Uchin?

Sí que la hay.

Los habitantes de aquellos contornos la conservan desde los más remotos tiempos en la memoria. Dicen que los dos bellisimos metéoros que á veces se separan y á veces se juntan; que á veces permanecen formando una sola luz y en otras se ocultan largos instantes, son las almas de Uda é Iziar que así refieren la historia de sus amores. Que cuando se reunen, es para abrazarse y besarse:—que cuando se separan, es para dar mayor ímpetu á su cariño;—y que cuando se ocultan y vuelven á aparecer, es para enseñar á quienes les contemplan, que nunca, ni aún despues de la muerte, pueden estar separadas dos almas que bien se amaron en el mundo.

JUAN E. DELMAS.

UMILLTASUNA ETA ARROKERIA.

Lenengoa da andia,
Bigarrenkoa chikia,
Alkarren desbardiñak,
Bata birtute zuzenak
Bestea griña okerrak
Diralako egiñak.

Arek nai dau beera jatsi,
Izan arren berez andi,
Onek nai dan besterá,
Orresegaitik mundua
Ta bere bizi modua
Dakustaz goyaz beerá.

Agaitik neban ikusi,
Edo buruz irakurri,
Oraingo komediá,
Egiaz ez da jazua;
Benetan ez gertatua,
Baña da irudiá.

Nun dan garbiro ikusten,
Nun biziro azalduten,
Zeñ dan on, zeñ okerrá,
Zeñ ipuiñ izanagaitik,
Berba neurtuz orregaitik,
Nua eskribitzerá.

Erregetzat nai ebela,
Deitu eben beñ batera,
Lorak igazko udán,
Klavel bat chito dontsua
Ta birtutez apaindua
Ikusi ebeneán

Zerren Errege antzera
Jayokeratik soñera,
Eukan granaz josiá,
Gañera buruan oso
Inotzekoa donoso
Koroe bat argiá.

Lorarik onenak eutsen
Itzal andi bat artuten,
Sartaiseak agurtú,
Bedarrik usaintsuenak
Eztitsu ta bikaiñenak
Gura eben serbidú.

Alan ikusi zanean,
Nagusi danen gañean,
Artu eban usteá,
Lorarik egokiena
Birtutez apainduena
Andratzat artuten.

ZabaLdu zan dierrira,
Berealañe guztira,
Zertan Errege joián,
Lora askok zelan jakiñ,
Arrotuten buruakiñ
Laster abian zirán.

Zeñ baño zeñ ederrago
Eutsen guztiak erago,
Ziztrinchoenak beré

Buruak jaso egiñik,
Zarden zuzen eregirik
Jarri ziran dotore.

Erregiña izatera
Nai zan moduren batera,
Dotoreturik igó,
¡O lora buru ariñak
Orrelako alegiñak
Uts deutsue urtengó!

Errege bere kortiaz
Bajoain erabilliaz
Bazterrak erresumán
Nun illunkera batean
Gorderik lora artean
Loracho bat dakusán.

Zeñek eutsan biotzean
Malluka baten antzean,
Egiñ alako mallá,
Baita itanduten dotsa
Ezin eroanik poza
«¿Lorachoa nor zará?»

.
.

¿Zertan zagoz añ isillik?
¿Zertan egin бага itzik?
¿Zertan zara estutú?
¿Zertan zuk bildurtu бага?
¿Zertan dakizun erara?
¿Zertako ez mintzatú?

Lorachoa izuturik
Aurkitzen zan mututurik,
Asmau eziñik itzá,
Alako batean nekez
Erdiak esan eziñez

Onelanche dirautsá.

.

«Ni naz bai bioletea,
 Loracho bat umilldea
 Ene Jaun itzaltsuá,
 Nago emen ezkutuan,
 Garbi ta umill munduan,
 Gorde nairik buruá.

.

—«Sinisten dot zareala
 Birtutetsua zu bada,
 Bioleta umillá,
 Orregaitik Erregiña,
 Nai zaitut jarri egiña
 Zatorkit jauregirá.

Puskacho bat au entzunik
 Geratu zan nasaiturik,
 Alanbere begiák,
 Lurreruntza biurturik
 Erdi ichi ta baturik,
 Eukazan lotsaz biák.

Zenbat zan au umillago
 Aurkitzen zan itsuago,

Beragaz Erregeá,
 Orra nun daben zabaltzen
 Aiše bigun batek laster,
 Nogaz zan ezkontzeá.

Esanaz Errege, ala,
 Umilltasunak eballa,
 Bioletachoagana.
 Etsigí ta zoratú.
 Urrengoko egunean,
 Edo biaramonean,
 Katolikoan legean,
 Zala eingo ezkundú,
 Lora arroak zirean,
 Orduanche umilldú.

Ezagutu eben bada
 Arrokeria zitala,
 Gorrotagarria zala,
 Eta andik aurrerá,
 Izango zala ohea,
 Aurkitzeko suertea,
 Ezkutuan bizitea,
 Bioleten antzerá,
 Ichirik alde batera
 Piesta ta plazeá.

FELIPE ARRESE TA BEITIA.

